

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123780800/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

standset, straks Faderen spurgte. Men nu stod Graaden og sved bag Øjnene og tog Magten fra Stemmen.

Faderen tørrede Pennen af og lagde sig tilbage i Stolen og saa op paa et Fotografi, der hang over Skrivebordet.

--- Du skal aldrig lade en Historie blive saa gammel, min Dreng. Hvorfor har du ventet saa længe?

Jørgen græd.

--- Dine Forældre skal du aldrig være bange for. Der er ingen paa den hele Jord, der vil dig det bedre end de. Kom al Tid til dem. Men du maa skamme dig over det i Morges. Hvad maatte din lille Søster ikke tro? Og du, som ved, hvor ondt saadant noget gør din Mo'r. Du er saa hidsig, Jørgen.

Faderen sad saa rolig der i Stolen, og hans Stemme kom saa stille. Der var varmt og lunt i Værelset, og Lampen lyste hyggeligt. Jørgen følte sig sikker her. Ja, vist var han hidsig; men Faderen da? Det var underligt, det var den Mand, der sad dér, som i Morges havde givet ham den Lussing. De Overgange forstod Jørgen aldrig. Han begreb ikke sit Had og glemte det. Der var ingen, han var saa tryk hos, som hos denne Mand. Og alligevel, vidste han, vilde Hadet komme igen, næste Gang Faderen var hidsig.

Han stod og snøftede.

— Ja ja min Dreng --- Faderen tog hans Haand --- lad nu den Graad være og gaa ind og giv din Mo'r et Kys. Det bliver næppe sidste Gang, din Hidsighed gør dig Knuder. Vi kommer nok nogle Gange endnu til at tale sammen om derte. Gaa du saa kun. Og sig til Mo'r, jeg drikker The i Aften.

Og saa bøjede Faderen sig langsomt frem over Papiret, blæste et Fnug bort og skrev videre.

Jørgen var gerne blevet staaende lidt endnu; han befandt sig saa vel der inde i det lille tarveligt møblerede Kontor, hvor alt saa stilfærdigt og afdæmpet ud; det nedrullede Gardin, den over-

klattede Almanak, de solide Protokolrygge og Lampelyset over Skrivebordet. Og han begreb egentlig ikke, at det var overstaet, det der havde jaget og fyldt ham den hele Dag. At der ikke var mere. At han kunde gaa ud og ind her og sætte sig i de Stole, han vilde, og tale og faa Svar, akkurat som i Gaar og i Forgaars. Var der da ikke sket noget i Formiddags? Formiddagen stod paa én Gang saa uendelig fjærnt, gemt bag en uhyre Parenthes. Og Jørgen kunde sunget, da han kom ind i Stuen igen.

Ingen spurgte ham, hvor han havde været; ingen talte om i Morges. Ved Thebordet væltede Johanne sin Kop og fik Skænd og græd og kom i Seng; og Faderen var færdig længe før de andre og satte sig til at læse Avisen. Bismarck var rejst til Varzin, og en Kone kørt over paa Hjørnet af Østergade og Købmagergade. Det ækle Hjørne! sagde Moderen. Ja det er uforkammet farligt! føjede Faderen til. Og saa kom det Meteorologiske Instituts Vejrberetning.

Aldesom sædvanlig.

Jørgen maatte ligefrem anstrænge sig for at holde fast, at han havde faaet en Lussing i Morges og været paa Strandvejen og villet drukne sig.

Han gik tidlig i Seng. Moderen kyssede ham, som hun plejede, da han sagde Godnat.

Og da han laa der oppe i Sengen, tænkte han endnu en Gang paa Strandvejen og det graa Vand og de store uendelige Stepper. Og saa faldt han i en tung, træt Søvn uden Drømme.

Udenfor var Taagen blevet til Regn, der drev mod Vinduerne.

---

## II

Jørgen Withs Fader --- cand. phil. Henrik With --- var Rode-mester ude paa Nørrebro og sad smaat i det. Familien var ikke